

Mesajlaş(ma) Uygulaması

● Mehmet Pektaş

Mahallemizin en halim selim insanı emekli öğretmen Mustafa Aydın'ın kavgaya karışacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Kavga ettiğini kendi ağzından duymadan da buna inanmaya niyetim yoktu. İnternette küçük bir araştırma yaptım, korona yüzünden hasta ziyaretlerinin 19:00 ile 20:00 arasında tek kişi ile sınırlandırıldığını öğrendim. Tek kişilik kontenjanı başkasına kaptırmamak için hemen soluğu şehir hastanesinde aldım.

Mustafa Hoca'nın yanına girdiğimde gözlerime inanmadım. Adam kolu bacağı sarılı, yüzü gözü morluklar içerisinde tıpkı bir mumya gibi yatıyordu. Beni görünce o haline aldırılmadan yatağında doğrulmaya kalktı. İzin vermedim. Bir sandalye çekip başucuna oturdum. Takma dişleri ile birlikte sağlam dişleri de kırıldığından ağzı torba gibi büzülmüştü. Hal hatır faslından sonra:

“Mustafa Hoca'm, mahallede bir kavga dedikodusudur dönüp duruyor, aslı nedir bu işin?” dedim. Tüm ısrarlarıma rağmen yatağını doğrulttu.

“Bu hayatta insanın aklına gelmeyen başına geliyor oğlum.” diye söze başladı. “Bizim eğitim enstitüsü mezunları olarak bir derneğimiz var. Derneğin kurucusu da başkanı da benim. Okul son mezunlarını 1980'de vermiş olsa da bu dernek sayesinde birbirimizle bağlantımız kopmadı. Her sene bir otelde toplanırız, hafta sonunu burada geçiririz. Yalnız gelen de olur ailesi ile gelen de. Çor çocuk 150-200 kişi oluruz. Hem tatil yaparız hem de genel kurulumuzu. Hepimiz emekliyiz, toplantıyı ekonomik hale getirmek için turizm sezonunun geçmesini bekleriz. Konaklama için ekseri otellerin boş olduğu kış aylarını tercih ederiz.” Normal zamanlarda fazla konuşmayan Mustafa Hoca, tek başına bir odaya tıklılıp kaldığından olsa gerek konuştuğu açılıyordu. Ben de konuşmasını bölmeden sabırla onu dinlemeye karar verdim.

“Bu sene korona illeti çıkınca yıllık toplantımızı ertelese mi diye düşündük. Malum hepimiz yaşlıyız, birçoğumuzun kronik hastalığı var, diğer taraftan sokağa çıkma yasaklar... WhatsApp grubumuzdan bu konuyu tartışmaya açtık. Bizim nesil siyasi olaylarla piştiğinden hem gözü kara hem inatçıdır. Yasak masak dinlemez. Oy birliği ile toplantının yapılmasına, otelde mümkünse önceki yıllardan daha uzun kalınmasına karar verildi. Sağ kolum başkan yardımcım Mesut Hoca'yla çalışmalara başladık. Otellerden fiyat aldık. En uygun zamanı ve en uygun oteli belirledik.

Otel korona tedbirleri yüzünden en fazla 200 kişiye hizmet verebilecek kapasitedeydi. Oteli 8-11 Ocak için komple kapattık. Mesut Hoca'yı üyeleri bilgilendirmesi için görevlendirdim. Her sene olduğu gibi hazırlıkları kontrol etmek, eksikleri tamamlamak için bir gün önceden yani 7 Ocak'ta otele vardım. Her şey dört dörtlüktü. Huzur içerisinde odama çekildim. Ertesi gün sabah kahvaltısını erkenden yapıp hemen odama çıktım. Önce bir duş aldım, sonra güzelce tıraş oldum, kolonya süründüm. Takım elbisemi giydim. Saçlarımı güzelce taradım. Aynanın karşısına geçip açılış konuşmam için prova yapmaya başladım. Öğle yemeğine kadar tüm mezunlar otele giriş yapmış olurlardı. Ben prova yaparken vaktin nasıl geçtiğini anlamamışım. Saat, 11:00 olmuş. Çocukça bir heyecanla odamdan çıktım. Asansörü beklemeyip merdivenlerden inmeye başladım. Lobiye bizim mezunlarla dolu halde bulacağıma emindim. Kim bilir neler kaynatıyorlardı? Aşağı indiğimde lobide Mesut Hoca tek başına oturmuş genel kurul evraklarını hazırlıyordu. Ortalıkta sadece otel çalışanları görünüyordu. Mesut Hoca'yla koronayı unutup kucaklaştık. “Kimse gelmedi mi daha Hımhım Mesut?” diye lakabıyla takıldım arkadaşşıma. Mesut Hoca bilmem anlamında ellerini iki yana açtı. Birer kahve söyleyip arkadaşlarımızı beklemeye başladık. Zaman geçiyordu ama hiç kimse gelmiyordu. Otel görevlilerine rica edip öğle yemeğini biraz bekletmelerini rica ettik. En sonunda şef garson tepemize dikildi, kolundaki saati göstererek:

“Hocam saat 3 oldu. Gelen giden yok. Kimse gelmeyecekse işimize bakalım.” dedi. Mesut Hoca'yla birbirimize bakiştık. Mesut Hoca bana:

“Başkanım, şanslarına küssünler, aç gelenler akşam yemeğine kadar dişini sıksın artık.” dedi. Şef garson:

“İyi de 200 kişilik yemek ne olacak?” dedi.

“Canım otelde bizden başka kimse yok nasıl olsa, akşam da aynı yemekleri servis ediverin.” dedim. Adam söylenerek gitti. Saatler geçiyordu, hâlâ gelen giden yoktu. Koca otelde bir Mesut Hoca, bir de ben... Akşam yemeği saati geldi, geçti. Biz yine yemekleri bekletmeleri için görevlilere rica ettik. Bir süre sonra şef garson ağzından köpükler saçarak geldi:

“Hocam saat 11 oldu. Daha ne kadar bekleyeceğiz? Personel evine gidecek.” dedi. Mesut'a:

“Hadi biz yemeğimizi yiyelim.” dedim. İkimi-

zin de boğazından bir şey geçmedi. Önümüzdeki yemeklerden bir kaşık bile almadan masadan kalktık. Yemek salonundan çıkarken şef garson önümüze dikildi, iki parmağını gözümüzü sokarcasına kaldırıp:

“200 kişilik yemeği ne yapacağız?” dedi.

“Dolaba koyun yarın öğlen yenir.” dedim. Adam dişlerini gıcırdata gıcırdata uzaklaştı. Yemek salonundan çıktıktan sonra Mesut’a:

“Ben odaya çıkıyorum. Sen de yol yorgunusun yat dinlen, sabah ola hayrola.” dedim. Mesut Hoca:

“Sen git yat başkanım. Ben mezunları arayıp neden hâlâ gelmediklerini soracağım.” dedi. Canım çok sıkındı. Odama çıktım, kravatımı asılıp çıkardım, takım elbiseyle yatağa uzandım. Tam uykuya dalıyordum ki kapı çalındı. Mesut Hoca gelmişti. Hem kapıyı çalıyor hem de “Başkanım mahvolduk, bittik.” diye feryat ediyordu. Yerimden fırlayıp kapıyı açtım. Mesut’un yüzünden düşün bin parçaydı.

“Sakin ol Mesut, ne oldu?” dedim. Mesut, ağlamaklı bir şekilde “Yandık, öldük, bittik!” diyor da başka bir şey demiyordu. Bir bardak su verdim. Elini yüzünü yıkattım, biraz kendine geldi. Onu içerideki berjere oturttum, kendim de yatağa çöktüm.

“Ne oldu Mesut?” dedim.

“Başkanım felaket, kimse gelmiyor.” dedi. Hayretle:

“Nasıl olur, ne demek kimse gelmiyor?” dedim.

“Kimsenin toplantıdan haberi yokmuş.” dedi. Şaşkınlığım bir kat daha artmıştı.

“Sen mezunlara haber vermedin mi?” dedim.

“WhatsApp grubundan yazmıştım başkanım.” dedi.

“Yazdıysan nasıl haberleri yok?” dedim.

“Valla başkanım ne siz sorun ne ben söyleyeyim.” dedi. Tepem attı, ayağa kalktım:

“Soruyorum, Mesut, söyle.” dedim. Mesut ezildi büzüldü:

“Başkanım bizim WhatsApp grubu dağılmış.” dedi.

“Anarşi döneminde, sağ sol davalarında bile dağılmadık biz. Kim nereye gitmiş?” diye bağırdım.

“Başkanım, 1976 mezunları komple Telegram’a geçip WhatsApp’ı silmişler. Haliyle mesajlarımız hiçbirine ulaşmamış.” dedi.

“Faikler de mi?” dedim.

“Başkanım Faikleri hiç sormayın. Onlar Telegram’dan da çıkıp Viber diye başka bir uygulamaya geçmişler. Halil’le Kenan Viber’i de silip Messenger’i yüklemiş.”

“1977’liler?”

“Onlar da yerli malı diye Bip uygulamasına geçmişler. Sonra Metinler Bip’i beğenmeyip Sykpe’a, Özcanlar Tinder’e Atıflar İndir’e Müjdatlar Bindir’e geçmişler. Bir tanesi bile mesajlarımızı okumamış.”

“Peki 1978’liler?”

“Onların bir kısmı Dedi diye bir uygulamaya, bir kısmı Didi diye bir uygulama geçmişler. Dedi’ye geçenler bu hafta sonunu Sid’e’de bir otelde geçireceklermiş. Didi’ye geçenler Karadeniz’de bir oteldelermiş.”

“1979 mezunları?”

“Raşitler, daha güvenli diye Signal uygulamasına geçmişler, Tahirler İpana, Münirler Colgate’ye geçmişler. Signalciler haftaya Fethiyede, İpanacılar, ay sonunda Alanya’da, Colgateciler gelecek ay Kuşadası’nda toplanacaklarmış.

“Hayda! Peki 1980 mezunları?”

“İçimizde en genç onlar olduğu için ekserisi Tiktok’a geçmiş. Geride kalanlar Facebook’a, Instagram’a, Twitter’a dağılmışlar. WhatsApp’tan yazdığımız mesajları kimse görmemiş.”

“Sen nereden öğrendin bunları?”

“Telefon açtım başkanım.” Mesut’un yakasına yapıştım.

“Ulan hergele toplantıdan önce açsaydın ya şu telefonu.” deyip iki tokat çektim.

Valizimi bile almadan kafamdan dumanlar çıka çıka doğruca resepsiyona indim. Aklım sıra kendi borcumu ödeyip oteli terk edecektim. Resepsiyon görevlisi önüme iki yüz kişilik fatura koydu. Tartışmaya başladık. Amiri, memuru, müdürü kim varsa geldi.

“Ödemiyorum ulan, alın alabilerseniz!” dedim. Otelden çıkmak için kapıya yöneldim. Birisi koluma yapıştı. Döndüm, baktım şef garson. Önce göz göze geldik sonra suratıma yumruğu patlattı. Birbirimize girdik. Tüm personel başıma toplandı. Beni bu hale getirdiler.”

Ziyaret saati dolmasa Mustafa Hoca sabaha kadar anlatacaktı. Güvenlikler odaları dolaşmaya başladılar. Müsaade isteyip kalkacakken Mustafa Hoca:

“Oğlum gitmeden şu telefonda WhatsApp’ı sil ne geldiyse bunun yüzünden geldi başıma.” dedi. Dediğini yaptım.

“Mustafa Hoca’m, WhatsApp’ın yerine hangi uygulamayı kurayım, Telegram, Signal, Bip, Dedi hangisini istersin?” dedim.

“Tövbe diye bir uygulama yok mu? Varsa sen onu kur oğlum. Ben mesaj yazmaya tövbe ettim.” dedi.